

Sygn. akt. I ACa 293/13

I ACz 425/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący	<i>SSA Anna Pelc</i>
Sędziowie:	<i>SA Dariusz Mazurek (spr.)</i> <i>SA Grażyna Demko</i>
Protokolant:	sekr. sądowy Justyna Stępień

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2013 r. na rozprawie sprawy z powództwa **B. J.**

przeciwko **Z. J. (1) i A. J.**

o ustalenie nieważności umowy

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie

z dnia 5 listopada 2012 r., sygn. akt I C 377/11

I. **umarza** postępowanie zażaleniowe,

II. **oddala** apelację ,

III. **zasądza** od pozwanych A. J. i Z. J. (1) solidarnie na

rzecz powódki B. J. kwotę 5.400 zł (pięć tysięcy czterysta) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Rzeszowie uwzględniając wyrokiem z dnia 5 października 2013r. żądanie powódki B. J. ustalił, że umowa przeniesienia własności nieruchomości położonej w B. składającej się z działek ewidencyjnych nr (...) objętych KW nr (...) zawarta w dniu 13 października 2010r. w Kancelarii Notarialnej Notariusza B. C. pomiędzy pozwanymi Z. J. (1) i A. J. jest nieważna.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd Okręgowy zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 7217 zł i nakazał ściąganie od pozwanych solidarnie na rzecz Skarbu Państwa kwotę po 100 000zł tytułem opłaty sądowej.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy wskazał, że rozstrzygnął o żądaniu pozwu w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

Powódka B. J. i pozwany Z. J. (1) zwarli związek małżeński w dniu 28 grudnia 1991r. Aktualnie strony są w trakcie procesu rozwodowego. Małżonkowie nie zawierali umów o wyłączeniu wspólności majątkowej i nie dokonywali podziału majątku wspólnego. W okresie od 1995r. do 2005r. małżonkowie mieszkali w Austrii, gdzie podejmowali oboje zajęcia zarobkowe, mieszkając w wynajętym mieszkaniu. Pozwany w tym okresie kilkakrotnie wyjeżdżał zarobkowo do U.S.A. W Austrii małżonkowie nabywali samochody z przeznaczeniem do sprzedaży w Polsce. W 2003r. nabyli samochód R. (...) o wartości około 16 500 zł. W roku 2004 małżonkowie nabyli samochód R. (...) za 50 000zł. Małżonkowie zaciągali kredyty na inwestycje. W roku 2010 powódka była stroną umowy o kredyt w kwocie 20 000zł. Ponadto Sąd Okręgowy ustalił, że małżonkowie wybudowali dom na działce pozwanego darowanej mu przez matkę. Objętą żądaniem pozwu nieruchomości położoną w B. małżonkowie wspólnie oglądali nosząc się z zamiarem jej nabycia z przeznaczeniem prowadzenia na niej działalności gospodarczej. Ostatecznie nieruchomość ta została nabyta w czasie trwania małżeństwa przez pozwanego za cenę 22 000 zł. Nabywając nieruchomość pozwany oświadczył, że nabywa ją za środki pochodzące z majątku odrębnego. Po powrocie na stałe do kraju małżonkowie rozpoczęli na tej nieruchomości budowę sklepu, a następnie domu weselnego. Po ich wybudowaniu powódka zajmowała się działalnością w wybudowanym sklepie a pozwany działalnością w domu weselnym. Po powrocie do Polski relacje pomiędzy małżonkami uległy pogorszeniu. Wyrokiem z dnia 21 marca 2011r. w sprawie X K 1673/10 pozwany skazany został za akty przemocy fizycznej i psychicznej wobec powódki, które miały miejsce w okresie od 2005r. do 2010r. W toku postępowania karnego powódka uzyskała wiadomość, że nabywając nieruchomość położoną w B. pozwany oświadczył, że nabył ją ze środków pochodzących z jego majątku odrębnego. Pozwany wykazywał, że zbył nieruchomość w zamian za zwolnienie z długu wynikającego z udzielonych mu pożyczek przez A. J. i T. J.. Fakt istnienia zobowiązań wynikających z umów pożyczek pozwany wykazywał pisemnym oświadczeniem T. J. oraz umowami pożyczek:

- z dnia 3 kwietnia 2001r. potwierdzającej, że Z. J. (1) pożyczył od A. J. w dniu 3 kwietnia 2001r. kwotę 50 000 zł na zakup nieruchomości położonej w B.;

- z dnia 2 października 2002r. potwierdzającej, że Z. J. (1) pożyczył od A. J. kwotę 50 000zł na inwestycję w postaci rozbudowy i nadbudowy budynku gastronomicznego w B.;

- z dnia 16 marca 2005r. potwierdzającą, że T. J. pożyczył Z. J. (1) kwotę 120 000 U.S.D z przeznaczeniem na rozpoczęcie prowadzenia działalności gospodarczej w lokalu handlowo usługowym;

- z dnia 29 września 2009r. potwierdzającą, że Z. J. (1) pożyczył od A. J. 72 000 zł z przeznaczeniem na wydatki w postaci budynku gastronomicznego w N. i zakupem wyposażenia;

- z dnia 27 kwietnia 2010 potwierdzającą, że Z. J. (1) pożyczył od A. J. 25 000zł z przeznaczeniem na inwestycję na budynek gastronomiczny położony w N. i zakup wyposażenia;

- z dnia 17 maja 2010r. potwierdzającą, że Z. J. (1) pożyczył od A. J. 30 000zł z przeznaczeniem na spłatę zadłużenia za pobrany do sklepu towar przez firmę (...)H.U.P. J..

Sąd Okręgowy ustalił, że po wszczęciu przez komornika egzekucji przeciwko Z. J. (1) celem wyegzekwowania należności alimentacyjnych, A. J. zażądała zwrotu pożyczonych pieniędzy albo przeniesienia na nią własności nieruchomości, zgodnie z postanowieniami umów pożyczek. Ostatecznie w toku postępowania w sprawie X K 1673/10 pozwany dokonał zbycia nieruchomości położonej w B. na rzecz swojej matki pozwanej A. J., która nabywając nieruchomość oświadczyła, że zwalnia Z. J. (1) z zobowiązań wynikających z umów pożyczek zawartych przez niego z pozwaną oraz z bratem T. J.. Jak ustalił Sąd Okręgowy T. J. nie udzielił pozwanemu pożyczki, a pieniądze w kwocie 120 000 U.S.D. stanowiły własność rodziców pozwanego. Przedmiotowa nieruchomość była przedmiotem oferty sprzedaży na zlecenie pozwanego przez agencję nieruchomości za cenę 2 200 000zł.

Sąd Okręgowy ocenił jako wiarygodne zeznania powódki co do okoliczności, że nie wiedziała o pożyczkach udzielonych na rzecz męża i nigdy nie wyrażała zgody na zaciągnięcie przez niego takich zobowiązań. Jako niewiarygodne ocenił zeznania pozwanego co do faktu, że powódka miała wiedzę zakupu przez niego nieruchomości do majątku odrębnego, wiedziała o zaciąganych przez niego pożyczkach i zgadzała się na nie.

W oparciu o dokonane ustalenia faktyczne i ocenę materiału dowodowego Sąd Okręgowy dokonał rozważenia zasadności żądania pozwu na podstawie art. 32 § 1 i 2 k.r.io. uwzględniając treść tego przepisu sprzed zmiany wprowadzonej ustawą z dnia 17 czerwca 2004r. Na tej podstawie Sąd rozważył, że zgodnie z cytowanym przepisem ustawodawca sformułował zasadę reżimu ustawowej wspólności majątkowej. Wskazał, że z art. 33 k.r.io. wynika, że dorobkiem są przedmioty majątkowe nabyte zarówno ze środków pochodzących z majątku wspólnego, jak i ze środków pochodzących z majątku odrębnego każdego z małżonków. W ocenie Sądu I instancji dawało to podstawę do skonstruowania domniemania faktycznego według którego nabycie rzeczy z majątku odrębnego małżonka musi wynikać wyraźnie nie tylko z oświadczenia tego małżonka, ale przede wszystkim całości okoliczności istotnych z punktu widzenia przepisów ustawy kodeks rodzinny i opiekuńczy. To dało Sądowi podstawę do oceny, że nieruchomość nabyta umową z dnia 7 sierpnia 2001r. weszła do majątku wspólnego stron. Wskazał, że w dacie nabycia nieruchomości strony pozostawały w ustroju małżeńskiej wspólności ustawowej, a nawet w świetle treści zeznań pozwanego małżonkowie planowali zakup nieruchomości z zamiarem aby weszła w skład ich majątku dorobkowego. Oceniając na podstawie art. 37 § 1 k.r.io. ważność zawartych przez A. J. z pozwanym umów pożyczek Sąd Okręgowy ocenił, że ważność tych umów zależała od potwierdzenia dokonanego przez powódkę. Ponieważ powódka nie dokonała potwierdzenia umów pożyczek zawartych z udziałem pozwanego jak również nie wyraziła zgody na przeniesienie własności nieruchomości stanowiącej dorobek małżonków, umowa zawarta przez pozwanym w dniu 13 października 2010 r. jest nieważna, a jej nieważność wynika z art. 37 § 1 punkt 3 k.r.i o.

Uzasadniając rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd Okręgowy wskazał na zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy. Wskazał, że wysokość zasądzonych kosztów wynika ze złożonego w sprawie przez pełnomocnika powódki spisu kosztów. Podobnie przy zastosowaniu zasady odpowiedzialności za wynik sprawy i art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych uzasadnił rozstrzygnięcie o obowiązku poniesienia przez pozwanym opłaty sądowej.

Rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego zostało zaskarżone przez pozwanym początkowo zażaleniem w zakresie orzeczenia o kosztach procesu (k. 310 – 312), a ostatecznie apelacją wniesioną od całego wyroku (k. 322 – 330).

W apelacji pozwanym zarzucili zaskarżonemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego art. 37 § 1 k.r.i.o w brzmieniu obowiązującym w dacie nabycia spornej nieruchomości, przez niewłaściwe zastosowanie przepisu w następstwie uznania, że wykluczał on możliwość ważnego przeniesienia własności nieruchomości bez zgody powódki i bezpodstawne nie zastosowanie przepisu art. 41 § 3 k.r.i o, pomimo, że zastosowanie tego przepisu wykluczało ustalenie, że powódka była zobowiązana do zwrotu zaciąganych przez pozwanego pożyczek na zakup nieruchomości oraz że okoliczność ta świadczy o tym, że nieruchomość stanowiła przedmiot wspólności majątkowej, wymagającej zgodnie z art. 37 § 1 k.r.io. zgody powódki na przeniesienie własności nieruchomości na A. J..

Apelujący zarzucił również naruszenie przepisów postępowania. Przede wszystkim wskazał na naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez uznanie, że składanie przez powódkę nieprawdziwych zeznań odrzuconych przez sąd dowodzi prawdziwości i logiczności tych zeznań w pozostałym zakresie uznanym za wiarygodny oraz uznania za niewiarygodne zeznań pozwanego w części w jakiej twierdził, że nieruchomość nie wchodziła w skład wspólności majątkowej małżeńskiej.

Apelujący wskazywał też na zarzut poczynienia przez Sąd I instancji sprzecznych z materiałem dowodowym ustaleń faktycznych w zakresie:

- ustalenia, że nabycie nieruchomości przez pozwanego nastąpiło ze środków pochodzących z majątku wspólnego;

- ustalenia, że powódka nie знаła aktu notarialnego z dnia 7 sierpnia 2001r., a dowiedziała się o niej w toku sprawy karnej;
- ustalenia, że T. J. nie pożyczał pozwanemu pieniędzy stanowiących własność pożyczkodawcy;
- ustalenia, że fakt pożyczania pieniędzy przez A. J. Z. J. na zakup nieruchomości pozostaje bez znaczenia dla ważności umowy z dnia 13 października 2010r. ponieważ przekazanie pieniędzy nie nastąpiło na podstawie umowy darowizny tylko pożyczki, które małżonkowie mieli obowiązek zwrócić;
- ustalenia, że umowa przeniesienia własności z dnia 13 października 2010r. jest nieważna;
- ustalenia, że wartość nieruchomości wynosi 2 200 000zł.

Wskazując na powyższe pozwani domagali się zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia powództwa.

W uzasadnieniu apelacji pozwani argumentowali, że skoro powódka nie zakwestionowała aktu notarialnego z dnia 7 sierpnia 2001r. to nadal wywołuje on skutki prawne również w zakresie treści oświadczenia Z. J. (2) o nabyciu nieruchomości ze środków pochodzących z majątku odrębnego. W obecnej sytuacji zaskarżone orzeczenie pozostaje w sprzeczności ze stanem faktycznym sprawy. Powołując się treść art. 41 § 3 k.r.i.o. apelujący podnosili, że przepis ten powinien być zastosowany przez Sąd w niniejszej sprawie, a wówczas nie byłoby możliwe ustalenie, że również powódka była zobowiązana do zwrotu pożyczek oraz, że nieruchomość stanowiła przedmiot wspólności majątkowej małżonków, wymagającej zgody powódki na przeniesienie własności na rzecz A. J.. Pozwani podnieśli, że ustalenia Sądu w zakresie wartości przedmiotowej nieruchomości są wadliwe.

W odpowiedzi na apelację pozwanych powódka przede wszystkim domagała się jej odrzucenia, argumentując, że apelacja wniesiona została po upływie ustawowego terminu, a w przypadku rozpoznania apelacji pozwanych domagała się jej oddalenia i zasądzenia od pozwanych na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego i zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie po rozpoznaniu apelacji i zażalenia pozwanych zważył, co następuje:

Sąd Apelacyjny przede wszystkim stwierdza, że na skutek wniesienia przez pozwanych środka odwoławczego w postaci apelacji, którym pozwani zaskarżyli całość rozstrzygnięcia zawartego w wyroku z dnia 5 listopada 2012r. zbędne stało się rozstrzygnięcie przez Sąd Apelacyjny o zażaleniu pozwanych wniesionym na rozstrzygnięcie o kosztach procesu. Mając na uwadze, że według znajdującej się na k. 331 akt sprawy koperty w której nadano na pocście przesyłkę zawierającą apelację pozwanych, na datowniku pocztowym jako data nadania przesyłki widnieje dzień 10 stycznia 2013r., Sąd Apelacyjny ocenił, że apelacja wniesiona została w ostatnim dniu ustawowego terminu, wobec czego podlega ona merytorycznemu rozpoznaniu. Biorąc to pod uwagę Sąd Apelacyjny umorzył na podstawie art. 355 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. postępowanie wywołane wniesieniem przez pozwanych zażalenia.

Rozpoznając apelację pozwanych Sąd Apelacyjny ocenił podniesione w niej zarzuty jako całkowicie chybione.

Sąd Apelacyjny przede wszystkim podziela jako prawidłową ocenę prawną dokonaną przez Sąd I instancji na podstawie art. 32 § 1 i 2 k.r.i o. w brzmieniu tego przepisu obowiązującym do dnia 20 stycznia 2005r. Wydaje się, że umknęło uwadze apelującego, że przepis ten wprowadzał rządzącą wspólnością ustawową zasadę, nakazującej traktować przedmioty majątkowe nabyte w trakcie trwania wspólności ustawowej przez oboje małżonków lub jednego z nich jako majątek wspólny (obecnie art. 31 § 1 k.r.o.; poprzednio - art. 32 § 1 k.r.o.). Zgodnie z art. 32 § 1 i 2 k.r.i o. dorobek małżonków stanowiły pobrane wynagrodzenie, dochody z majątku wspólnego i odrębnego. Zatem przypadku istnienia wspólności majątkowej małżeńskiej, nabyte przez małżonków lub jednego z nich składniki majątku ex lege stanowiły składniki majątku wspólnego, chyba, że podlegały wyłączeniu z tego majątku na podstawie art. 33 k.r.i o., co wymagało jednak udowodnienia.

Ponieważ apelujący zarzucił zaskarżonemu wyrokowi oparcie rozstrzygnięcia na błędnych i sprzecznych z treścią zgromadzonego materiału dowodowego ustaleniach faktycznych, należało w pierwszej kolejności odnieść się do

tych zarzutów, bowiem w praktyce orzeczniczej powszechnie przyjmuje się, że prawidłowość ustaleń faktycznych determinuje trafność oceny prawnej zawartej w zaskarżonym wyroku.

Odnosząc się jednak do zarzutu błędnego ustalenia przez Sąd I instancji, że nabycie nieruchomości objętej aktem notarialnym z dnia 7 sierpnia 2001r. wbrew treści oświadczenia nabywcy zawartego w akcie notarialnym nastąpiło do majątku wspólnego, należało zarzut ten ocenić przede wszystkim z punktu widzenia prawa materialnego – na co zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w cytowanym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku orzeczeniu z dnia 17 maja 1985r. sygn.. III CRN 119//85. Kryterium zaliczenia konkretnego prawa do majątku wspólnego jest nabycie tego prawa choćby przez jednego z małżonków w czasie trwania ustroju wspólności majątkowej małżeńskiej. Wejście do majątku wspólnego następuje z mocy prawa i nie zależy od woli, a nawet świadomości, małżonka nabywającego określony składnik majątkowy. W piśmiennictwie i orzecznictwie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 1985 r., III CRN 119/85, OSP 1986, Nr 9, poz. 185) zwraca się uwagę, że wprawdzie do kodeksu rodzinnego i opiekuńczego nie wprowadzono domniemania prawnego na rzecz przynależności do majątku wspólnego składnika nabytego przez jednego lub oboje małżonków w czasie trwania wspólności, jednak na podstawie prawdopodobieństwa życiowego można wysnuć takie domniemanie faktyczne.

W znowelizowanym art. 31 k.r.i.o. ustawodawca zachował - jako ustawowy - ustrój wspólności majątkowej małżonków, w rządowym projekcie ustawy zmieniającej przedstawiony jako nadal przydatny, skoro "funkcjonując w warunkach gospodarki rynkowej nie osłabia pewności i szybkości obrotu, nie ogranicza autonomii prywatnej i swobody działania małżonków, zwłaszcza w sferze gospodarczej", a "standardy prawa europejskiego nie ograniczają wyboru typu majątkowego ustawowego ustroju małżeńskiego". W literaturze instytucja ta postrzegana jest jako służąca ochronie interesu rodziny, gdyż sprzyja ustabilizowaniu jej bazy materialnej. Za takim jej rozumieniem opowiadał się też wielokrotnie Sąd Najwyższy, a dokonując oceny konkretnego stanu faktycznego, w wyroku z dnia 17 maja 1985 r., III CRN 119/85 (OSP i KA 1986, nr 9-10, poz. 185) W małżeństwie, w którym obowiązuje ustrój wspólności ustawowej, przynależność nabytych składników majątkowych do majątków osobistych małżonków ma charakter wyjątkowy. Zasadą jest, że wszelkie zaistniałe w tym okresie przysporzenia powiększają majątek wspólny. O przynależności nabytego przedmiotu majątkowego do majątku wspólnego decyduje czas, w którym nabycie nastąpiło. Zaliczenie takiego przedmiotu do majątku osobistego wymaga natomiast spełnienia dodatkowej przesłanki - wykazania, że nabycie nastąpiło w okolicznościach szczególnych (art. 33 k.r.i.o.). Tak określona przepisami art. 31 § 1 i art. 33 k.r.i.o. zależność w gromadzeniu składników majątku wspólnego i majątków osobistych małżonków przekłada się na stosowanie reguł interpretacyjnych. Ocena okoliczności faktycznych i prawnych stanowiących podstawę zakwalifikowania nabytego przedmiotu do majątku wspólnego lub osobistego oznacza konieczność odniesienia się do reguł prawa cywilnego, skoro regułem tego prawa podporządkowany jest majątek osobisty małżonka.

Ze wskazanych przyczyn nie można ocenić jako uzasadnionego zarzutu apelującego, o wadliwości dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny, że nabyta w 2001 r. nieruchomość weszła w skład majątku wspólnego, skoro pozwany nie wykazał, że nabycie nieruchomości nastąpiło w okolicznościach wskazanych w art. 33 k.r.i.o.

Z tego też względu okoliczność czy powódka знаła treść aktu notarialnego z 7 sierpnia 2001r. nie miała większego znaczenia dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy. Jednak w ocenie Sadu Apelacyjnego dokonana w tym zakresie ocena zeznań powódki jest prawidłowo i mieści się w granicach wyznaczonych w art. 231 § 1 k.p.c. Podobnie należało ocenić wskazane przez Sad Okręgowy podstawy oceny i ustalenia, że nie miało miejsca zdarzenie polegające na udzieleniu przez T. J. pożyczki pozwanemu w kwocie 120 000 USD. Dołączone do akt oświadczenie T. J. zostało ocenione przez Sąd Okręgowy w kontekście sytuacji materialnej jego i jego rodziny. Sąd Okręgowy dysponował w tym zakresie nie tylko zeznaniami świadka ale również deklaracjami podatkowymi. Ostatecznie jednak wobec konsekwentnych twierdzeń pozwanego, że pieniądze jakie otrzymał od rodziny nie były przedmiotem darowizny ale umowy pożyczki, twierdzenia pozwanego pozostają bez znaczenia dla wyniku oceny wskazującej, że nabyta nieruchomość stanowiła przedmiot majątku wspólnego małżonków. Ten fakt w powiązaniu z treścią art. 37 w brzmieniu obowiązującym do dnia 20 stycznia 2005r. jak również z uwzględnieniem zmiany treści tego przepisy na podstawie ustawy z dnia 17 czerwca 2004r. stanowił podstawę oceny, że dokonane przez pozwanego czynności prawne z pozwaną A. J., które zmierzały do obciążenia nieruchomości objętej wspólnością majątkową, są nieważne bez

potwierdzenia czynności dokonanych przez pozwanego przez powódkę. Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, że czynności prawne pomiędzy pozwanymi miały miejsce zarówno przed 20 stycznia 2005r. jak i po tej dacie. Zgodnie z art. **Art. 5. 1.** Ustawy z dnia 17 czerwca 2004r. (Dz.U. Nr 162, poz. 1691) przepisy ustawy stosuje się do stosunków w niej unormowanych, chociażby powstały przed jej wejściem w życie, chyba że przepisy ust. 2-7 stanowią inaczej. Zgodnie z art. 5 ust. 5. ustawy z dnia 17 czerwca 2005r. przepisy dotychczasowe stosuje się między innymi do:

1) oceny skutków czynności zobowiązujących lub rozporządzających małżonków i ich odpowiedzialności za zobowiązania sprzed wejścia w życie ustawy.

Biorąc pod uwagę, że część umów zawartych przez pozwaną miała miejsce po dniu 20 stycznia 2005r. do oceny ich skutków należało stosować przepis art. 37 § 1 punkt 1 k.r.i o., który do obciążenia nieruchomości wymagał również zgody drugiego małżonka. W tym wypadku brak zgody małżonka nie decydował by o nieważności umowy o ile czynność prawna dokonywana była przez kontrahenta małżonka w dobrej wierze (art. 38 k.r.i o.). W okolicznościach niniejszej sprawy kiedy kontrahentem pozwanego była jego matka i teściowa powódki, t.j. osoba doskonale znająca stosunki majątkowe i osobiste stron, okoliczność, że nabywca działał w dobrej wierze nie została przez pozwaną wykazana. Dlatego również z tej przyczyny należało ocenić, że brak zgody powódki na obciążenie nieruchomości skutkowało względną nieważnością czynności prawnej

Ponieważ apelujący nie sprecyzował również w toku postępowania apelacyjnego na czym polegać miał zarzut naruszenia w okolicznościach niniejszej sprawy art. 41§ 1 k.r.i o. Sąd Apelacyjny czuje się zwolniony od ustosunkowania się do tego zarzutu.

Mając na uwadze powyższe rozważania i ocenę prawną Sąd Apelacyjny nie znajdując podstaw faktycznych i prawnych do uwzględnienia apelacji orzekł o jej oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Sąd Apelacyjny zauważa, że wskazana przez powódkę wartość przedmiotu sporu, ze względu na brak odpowiedniego zarzutu ze strony przeciwnej (art. 25 § 2 k.p.c.) nie mógł być przedmiotem odmiennej oceny przez Sąd Apelacyjny.

Konsekwencją tego jest rozstrzygnięcie o kosztach procesu wydane przez Sąd I instancji na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych i zasądzenie od pozwaną na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego przy zastosowaniu zasady odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 k.p.c.) w wysokości wynikającej z § 6 punkt 7 i 13 punkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...).